

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **K. K.** ,
skazanego z art. 178b k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
w dniu 22 kwietnia 2026 r.,
kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na niekorzyść skazanego,
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Siemianowicach Śląskich
z dnia 24 kwietnia 2025 r., sygn. akt II K 95/25,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej braku orzeczenia o
środku karnym, o którym mowa w art. 43a § 2 k.k. i w tym zakresie
sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w Siemianowicach Śląskich.**

[J.J.]

Tomasz Artymiuk

Kazimierz Klugiewicz

Jacek Błaszczyk

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich wyrokiem nakazowym z dnia 24 kwietnia 2025 r., sygn. akt II K 95/25, po rozpoznaniu sprawy K. K. orzekł kolejno:

1. uznał oskarżonego za winnego, tego, że w dniu 6 marca 2025 r. w S., pomimo wydania przez umundurowanego funkcjonariusza policji, przy użyciu sygnałów świetlnych i dźwiękowych służbowego radiowozu oznakowanego, polecenia zatrzymania samochodu osobowego marki S., nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu i kontynuował jazdę, czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 178b k.k. i za to na mocy art. 178b k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k., skazał go na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu, nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie;
2. na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat;
3. zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi w całości Skarb Państwa (k. 39).

Wskazany wyrok uprawomocnił się z dniem 14 maja 2025 r., bez postępowania odwoławczego. Odpis wyroku nakazowego został doręczony stronom postępowania (k. 43-45).

Pismem z dnia 21 stycznia 2026 r. Prokurator Generalny wniósł kasację od powyższego wyroku, na niekorzyść oskarżonego, w części dotyczącej braku orzeczenia o obligatoryjnym środku karnym, o którym mowa w art. 43a § 2 k.k., w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Podniósł zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 43a § 2 k.k., polegającego na zaniechaniu orzeczenia wobec oskarżonego K. K. , pomimo uznania go w punkcie 1 części dyspozytywnej wyroku za winnego popełnienia występku z art. 178b k.k., środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, podczas

gdy stosownie do treści powołanego przepisu art. 43a § 2 k.k., orzeczenie tego środka w wysokości co najmniej 5000 zł było w tym przypadku obligatoryjne.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Siemianowicach Śląskich do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co uprawniało do jej rozpoznania na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Trafnie bowiem, na gruncie niniejszej sprawy, zauważył Prokurator Generalny, że środek karny, przewidziany w art. 39 pkt 7 k.k., w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, zgodnie z treścią art. 43a § 1 k.k. orzekany jest w przypadku odstąpienia od wymierzenia kary, a także w wypadkach wskazanych w ustawie, przy czym wysokość tego świadczenia nie może przekroczyć 60000 zł. Zgodnie z treścią art. 43a § 2 k.k., po nowelizacji, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2023 r. na mocy art. 7 pkt 1 lit. a) ustawy z dnia 5 sierpnia 2022 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2022.1855), w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 164 § 1, art. 165 § 1, art. 165a § 1 lub 2, art. 171 § 1, 2 lub 3, art. 174 § 1, art. 178a § 1, art. 178b, art. 179, art. 180, art. 200a § 1 lub 2, art. 200b, art. 202 § 4b lub 4c, art. 244, art. 255a § 1 lub 2, art. 258 § 1, art. 263 § 2 sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5000 złotych. Przepis art. 43a § 2 k.k., we wskazanej powyżej wersji, obowiązywał zatem zarówno w dacie popełnienia przez oskarżonego występkę z art. 178b k.k. (tj. w dniu 6 marca 2025 r.), jak i w czasie orzekania przez Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich (tj. w dniu 24 kwietnia 2025 r.).

Sąd Rejonowy, skazując za występki określony w art. 178b k.k., czyli wymieniony w katalogu zawartym w dyspozycji art. 43a § 2 k.k., był zobligowany do orzeczenia świadczenia pieniężnego, wymienionego w art. 37 pkt 7 k.k. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości

co najmniej 5000 złotych. Orzeczenie tego świadczenia jest bowiem obligatoryjne, a Kodeks karny nie przewiduje od tego obowiązku żadnego wyjątku. Zaniechanie wydania takiego rozstrzygnięcia w zaskarżonym wyroku stanowiło rażącą obrazę art. 43a § 2 k.k., która – co oczywiste – miała istotny wpływ na treść wyroku. Konieczne stało się zatem jego uchylenie i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Siemianowicach Śląskich do ponownego rozpoznania w celu wydania orzeczenia, które zawierałoby orzeczenie o świadczeniu pieniężnym na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[J.J.]

[a.ł.]

Tomasz Artymiuk

Kazimierz Klugiewicz

Jacek Błaszczyk